

Prišla je pomlad!

ih, neopažano je ovijal polmrak hribe in doline v temno haljo. Sem od juga je pihala močna sapa, in v obilih solzah se je topil pozni, rjavkasti sneg. Po nebu so se podili oblaki, tam črnosivi, tu pepelnate barve, v divjem diru so se podili naprej.

V temni sobici se je prebudil bolnik, sedemletni Jožko. Začudeno in napol zaspano je pogledal okrog sebe, posegel z omahujočo roko v razmršene lase in se s topim pogledom ustavil na stari, začrneli podobici, ki je resno in molče gledala nanj. Počasi je bolnik potegnil roko nazaj in jo leno položil na odejo. Še enkrat se je z zaspanim pogledom ozrl po sobi, nerazumljivo pomajal z glavo in polagoma spuščal trepalnice na velike črne oči. Zahotelo se mu je spanja . . .

Vendar ni hotel priti blagodejni spanec. Jožko je potegnil odejo čez ušesa, pa zastonj. Bolj ko je želel in hrepenel po spanju, bolj se mu je umikalo.

Zopet je pogledal Jožko po sobi in bilo ga je skoro strah. Vedno gostejši mrak se je spuščal na zemljo, resnim korakom se je bližala noč in molče je zavila hribe in doline v neprodirno temino.

Tesno je bilo Jožku pri srcu. Blede ustnice so se mu počasi stisnile in zopet raztegnile, iz očesa pa so mu pritekale debele solze, in pridušeno je zaihtel . .

»Mamica!« Vse tiho kakor v grobu. Jožku je bilo čimdalje mučneje pri srcu.

»Mamica!«

Počasi, brezšumno so se odprla vrata. Bled, svetlobni trak je zasijal v sobo, in lahnih korakov so pristopili mati k Jožkovi postelji.

Ljubeče, skrbno se je nagnilo nagubano lice nad Jožkom, in počasi so položili mati velo roko na Jožkovo glavo.

»Kaj pa je, Jožko?« so ga vprašali s skrbnim glasom.

»Mama, tako me je strah«, s slabotnim glasom odgovori Jožko.

»Počakaj, prinesem luč«. Za trenutek so izginili mati iz sobe in prinesli luč. Bledi svetlobni trakovi so pregnali temno noč in razsvetlili izbo.

Mati so pristavili k Jožkovi postelji stol in sedli.

»Ali te še kaj boli?« so ga vprašali.

»Nič več, mamica. Ali sem bil dolgo bolan?«

»Jutri bo teden, kar si legel.«

»Pa sem bil zelo bolan?«

»Zelo, zelo!« so se nasmehnili mati. »Le zahvali se nebeški Materi Mariji, da ti je pri ljubem Bogu izprosila zdravja.«

Nekaj časa sta oba molčala. Tiho je bilo v sobi in le enakomerni »tik-tak« stenske ure je motil tišino.

»Ah, mamica, vi ne veste, kako lepe sanje sem imel!« se spomni Jožek.

»Kaj pa se ti je sanjalo?« vprašajo mati.

»Veste, zdelo se mi je, da sem na velikem travniku. Visoko gori na nebu je sijalo solnce in ogrevalo s toplimi žarki zemljo. Na travniku pa je cvetelo sto in sto cvetic, in ptički so letali po zraku in prepevali pesmice. Ah, kako lepo je bilo! Mamica, ali bo tudi naš travnik kdaj tako lep?«

Živo je uprl Jožko svoje črne oči v mater.

Mati so se nasmehnili in so dejali: »Le potrpi, Jožko! Že jemlje zima slovo in kmalu bo zopet tu lepa pomlad. In tedaj bo tudi na našem travniku tako lepo, kakor se je tebi sanjalo.«

»Potem pa pohitim zopet na prosto, kaj ne, mamica? Trgal bom cvetke in z najlepšimi okrasim Marijino podobo.«

»Toda mene moraš tudi bolj ubogati, kakor doslej«, pripomni jo mati. »Glej, po neposlušnosti si zbolel. Kolikokrat sem te svarila: ne hodi v sneg, — a nisi maral, dokler nisi nevarno obolel.«

»Mamica, odpustite! Nikdar več vas ne bom žalil.« S solznimi očmi je pogledal Jožko v mater.

»Le rad ubogaj, in imela te bova oba rada: jaz in oče. Pa tudi ljubi Bog v nebesih«, so ga tolažili mati in ga ljubeznivo pogladili po laseh.

Še nekoliko dni je ostal Jožko v postelji. Zdravje se mu je vidno vračalo. Raztajal pa je med tem časom tudi jug skoro ves sneg. Le tuptam so se žalostno držali zadnji ledeni ostanki.

Zopet je sijalo zlato solnce in pošiljalo blagodejne žarke na zemljo. Že so se prikazovale rumenkaste trobentice in beli zvončki. Bojazljivo je pomolil iz zemlje svojo rdečkasto glavico pomladanski žefran, in v gozdu so se razcvele ljubke mačice. S hitrimi koraki je zbežala mrzla zima, vsa narava je pa vstala k novemu življenju. Prišla je pomlad!

In stopili so mati k Jožku in mu veselo dejali: »Glej, Jožko, prišla je ljuba pomlad. Sedaj pa le pojdi na prosto. Naberi pomladanskih cvetic in okraši z njimi Marijino podobo, pa se zahvali Materi božji za veliko dobroto, da ti je izprosila ljubo zdravje!«

Oblekli so Jožka v gorko obleko in po dolgem času je deček zopet dihal čisti, pomladanski zrak. Čilih korakov je korakal čez polje. Nabral je zgodnjih pomladanskih cvetic in je z njimi okrasil Marijino znamenje za vasjo. S prisrčnimi besedami se je božji Materi zahvalil za ljubo zdravje. Poslej je doma in v šoli pol rajši ubogal. Izmodrila ga je bolezen.

Ognjeslav.

Najhujša kazen.

lipnikarjev Jožek je zelo vesel pritekel iz šole. Položil je knjige na polico, pa hajdi vun na prosto! Saj je danes tako lep dan, prvi po dolgi pusti zimi.

Ko je pa tekel po veži mimo kuhinje, so mu zaklicali mati v kuhinji: »Jožek, ne hodi od doma! Pazi na Ivanko! Če se zbudi, jo zazibaj in pa malo pogovori z njo, da ne bo jokala. Jaz moram v malin vprašat, če je že zmleto, da bo pojutranjem peka.«